

Offroad με καμήλες και Discovery3...

Στη Μερζούγκα μάς ανέλαβε ο Αμπντελάγιε, ένας 30άρης με κινητό, που μιλούσε πέντε γλώσσες και σε ανόραζε και σε πουλούσε μέχρι να πιεις το τσάι μέντας στη σκηνή του. Πήραμε κάτι καμήλες και καθήκαμε για δύο ώρες στους πανύψηλους αμμολόφους, που γίνονται κόκκινοι πριν από το ηλιοβασίλεμα. Αξέχαστη βραδιά στη βεβερική σκηνή, με ταζίν κοτόπουλο (το φαγητό σήμα κατατεθέν του Μαρόκου) και τον τυπούρλο μπλουζ της Σαχάρας.

Ανήσυχιο να εξερευνήσουμε με το δικό μας τρόπο -τετρακίνητα, δηλαδή- τις παρυφές της ερήμου, βάλουμε στο GPS τα waypoints που βρήκαμε στο Sahara Overland (www.sahara-overland.com) και χαράξαμε πορεία 240 χλμ. προς το Ταγκουνίτ. Εκεί φτάνουν μόνο κάτι τρελαμένοι Ισπανοί με 4x4. Το ίδιο βράδυ, κάπου στα μισά, διανυκτερεύσαμε για πρώτη φορά στη Maggijolina, τη σκηνάρα μας, στην αγκαλιά δύο αμμολόφων. Αυτή η νύχτα δεν ξεχνιέται, ούτε και τα δύο αδέρφια -Βέρβεροι κι αυτοί- που συντηρούν το Auberge Marabout στη μέση του πουθενά. Κουρασμένοι, φτάσαμε την επομένη στο Εμακίντ, ένα χωριό σαν τη Μερζούγκα στο νοτιοανατολικό άκρο της χώρας, εκεί όπου τελειώνει ο δρόμος και ξεκινούν άλλοι αμμόλοφοι. Πήγαμε για μερικές φωτογραφίες, αλλά ο Αλί, ένας 22χρονος ιδιοκτήτης κάμπινγκ της φυλής Σαχάρου, μας κράτησε δύο μέρες κοντά του. Το βράδυ, το δικό του ταζίν το συνόδευε ένα ολόκληρο γκρουπ με κιθάρες και κρουστά. Ακόμα μια βραδιά που θα μείνει για πάντα στο «σκληρό δίσκο». Κάπου εκεί το πήραμε απόφαση: στο εξής θα βάζαμε πρόγραμμα μόνο και μόνο για να το ανατρέψουμε...

Κρησφύγετο στο Μαρακές

Δε θέλεις να αφήσεις την έρημο, όταν κολλήσει για τα καλά η άμμος στο ιδρωμένο δέρμα σου. Είναι αλλιώς και η ίδια και οι άνθρωποι της, οι οποίοι δε μασούν σε τίποτα και πουθενά και έχουν άπλετο χρόνο να σκεφτούν, να μάθουν μουσική και ξένες γλώσσες (τελικά, όλοι μιλούν άπταιστα μέχρι και γιαπωνέζικα) και, προπάντων, να επικοινωνήσουν. Πόσο μακρινός μάς φάνηκε, αλήθεια, ο γλυκύτατος Αλί (που, παρεμπιπτόντως, έχει μεγάλο σουξέ στις Ευρωπαϊκές τουριστικές) από τους χαρακτήρες της πλατείας Τζαμά ελ Φνα στο Μαρακές, όπου βρεθήκαμε δύο μέρες μετά... Και λέμε χαρακτήρες, γιατί εδώ είναι το μεγαλύτερο θέατρο του παραλόγου, μια πλατεία που γεμίζει κάθε απόγευμα από εκατοντάδες γηπευτές φιδιών ή μαιμούδων, παραμυθάδες, τραβεστίχορευτές της κοιλιάς, τατουέζχένας, σουβλατζήδες και μικροπωλητές μπαχαριών, σκευών, βοτάνων ή... δοντιών! Όλοι θέλουν να σου πουλήσουν κάτι με το έτσι θέλω και, αν δεν έχεις τις απαραίτητες αντοχές και μεγάλη δόση χιούμορ, δεν τη βγάζεις καθαρή. Το Μαρακές με την απέραντη Μεδίνα του μπορεί είτε να το λατρεύεις είτε να το μισήσεις -ή, μάλλον, και τα δύο μαζί. Το αντίδοτο στην τρέλα του είναι ένα ριάντ όπως το εκπληκτικό Bel Baraka (www.riadelbaraka.com). Εκεί φιλοξενηθήκαμε και βγάλαμε την άμμο από πάνω μας για δύο βράδια, ύστερα από πρόσκληση της Σαρλότ, της γλυκύτατης Θεσσαλονικιάς που κάποτε δούλευε εκεί και σήμερα διευθύνει το περιβόητο εστιατόριο Chez Dimitri της Ουαρζαζάτ, το οποίο ανήκει στον Πέτρο Κατρακάζο, ακόμα έναν υπέροχο Έλληνα του Μαρόκου.

Να πώς χάσαμε -ή κερδίσαμε;- άλλη μία μέρα...

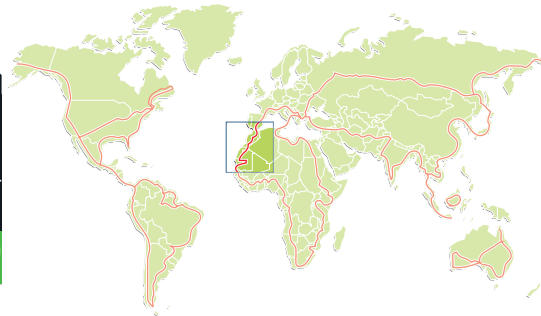
ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Η Σαχάρα δεν αστειεύεται, γι' αυτό, πριν την εξερευνήσετε, ακολουθήστε τις παρακάτω οδηγίες:

01. Ποτέ μην ταξιδεύετε μόνοι.
02. Πριν ξεκινήσετε, πληροφορηθείτε από οδηγούς και Ίντερνετ. Μετά, ρωτήστε και τους ντόπιους, αν και στα τουριστικά μέρη θα σας αποκαρδιώσουν, ώστε να τους πληρώσετε για συνοδείας.
03. Στην έρημο είναι απαραίτητες οι κοντές σχέσεις.
04. Επίσης, GPS και waypoints απαραίτητα.
05. Εξοπλισμός: δύο ρεζέρβες, κομπρεσεράκι αέρα, ιμάντας, εργάτης, sand ladders, GPS, γρύλος και καύσιμο για τουλάχιστον 1.000 χλμ.
06. Ιδανική πίεση: στο κύμα κανονική, στην έρημο μέχρι 50% (1,2-1,5 bar).
07. Μην σκαρφαλώνετε σε ψηλούς αμμολόφους χωρίς να τους έχετε περπατήσει.
08. Τα χειρότερα κολλήματα γίνονται σε επίπεδο έσχατος. Αν κολλήσετε, κάθε δευτερόλεπτο σπινταρισματος ισούται με ένα λεπτό σκαψίματος...
09. Η έρημος θέλει «διάβαση». Όταν επιβραδύνει το αυτοκίνητο, χρειάζεστε φόρα και στροφές κινήτορα στο φάσμα ροπής. Η έρημος βουλιάζει περισσότερο το σπόμεμα απ' ό,τι το πρωί, το ίδιο και οι ροδιές, σε σύγκριση με τα σπάτια σημεία.
10. Τα εμπόδια στο δρόμο (πακκώβες κτλ.) δε διακρίνονται, όταν ο ήλιος είναι ψηλά.

“Ξοδέψαμε δύο μέρες και μπόλικο πετρέλαιο, για να βγούμε από τα 3.000 μ. υψόμετρο στην άσφαλτο, και συγκεκριμένα στο φαράγγι Νταντές.”

No man's land!

Έτσι λένε τη δυτική Σαχάρα, μια λωρίδα ερήμου μήκους 2.000x500 χλμ. από το Ταν Ταν μέχρι τα σύνορα της Μαυριτανίας. Μέχρι το '74 την έλεγχε η Ισπανία. Σήμερα την ελέγχει το Μαρόκο (υπό την επιτήρηση του ΟΗΕ), έπειτα από πολυετείς συρράξεις με το λαϊκό μέτωπο Πολιοστία, που δρούσε από τα τέλη του '60 στην περιοχή, για την αυτονομία των περίπου 100.000 κατοίκων της φυλής Σαχράουι. Ακόμη αυτοί οι άνθρωποι περιμένουν ένα δημοψήφισμα για να βρουν το δικό τους, αλλά το μαροκινό κράτος δε διατίθεται να κάνει πίσω, φτιάχνοντας υποδομές και προσφέροντας φοροαπαλλαγές, για να εγκαταστήσει κόσμο εκεί. Στις μέρες μας επικρατεί φαινομενική ηρεμία, αλλά, όταν περνάς από εκεί, σφίγγεται το στομάχι σου. Σε κάθε πόλη βρίσκεις τουλάχιστον δύο αστυνομικά μπλόκα, ενώ μετά την Ντάκλα το έδαφος είναι σπαρμένο με εκατομμύρια νάρκες. Δεν είναι και η πιο φιλόξενη περιοχή του πλανήτη, γι' αυτό κι εμείς τη διασχίσαμε σε δύο μέρες -όλα μια ατέλειωτη ευθεία είναι, εξάλλου- και μπήκαμε στη Μαυριτανία.

Στη Νουαντιμπού μάς υποδέχτηκε ακόμα ένας Έλληνας, ο 30χρονος Νικόλας Γεωργιάδης, που ασχολείται με το εμπόριο ψαριών. Μαζί του μάθαμε τα πάντα για την αλιεία της χώρας και γευτήκαμε το καλύτερο χταπόδι, τον πιο ωραίο αστακό και τη νοστιμότερη τσιπούρα της ζωής μας. Δύο μέρες αργότερα, με πόνο ψυχής τον αφήσαμε, για να μπούμε βαθιά μέσα στην έρημο. Θέλοντας να φτάσουμε στο Άταρ, ή θα κάναμε 900 χλμ. από άσφαλτο μέσω Νουακασότ ή θα ακολουθούσαμε το μονοπάτι των 540 χλμ. κολλητά στα ναρκοθετημένα σύνορα του Μαρόκου και στη γραμμή του μεγαλύτερου τρένου του κόσμου - μήκους 2,5 χλμ., παρακαλώ! Φυσικά, προτιμήσαμε τη δεύτερη λύση. Όχι μόνοι, αλλά παρέα με τον Κριστόφ Μπάνγκερτ, φωτογράφο των New York Times, ο οποίος μας περίμενε με το παλιό, καλό Defender του για μέρες στη Νουαντιμπού. Ποτέ δε μένεις μόνος σου στην Αφρική...

Έχετε ακούσει για το Τσιγκέτι;

Ακόμα δύο διανυκτερεύσεις στην έρημο - με μια ξαστεριά που δεν έχουμε ξαναντικρίσει στη ζωή μας - και να 'μαστε στο Άταρ. Είχα μείνει εκεί κάποιες μέρες κατά τη διάρκεια του Ράλλυ Ντακάρ και ήξερα ότι δε λείπει πολλά. Έτσι, μετά τον ανεφοδιασμό, κινήσαμε προς Τσιγκέτι, 90 χλμ. βορειοανατολικά. Το χωριό αυτό των 3.500 κατοίκων έχει μεγάλη ιστορία και βρίσκεται κρυμμένο σε μια όαση ανάμεσα σε χιλιάδες αμμολόφους. Δύο μέρες ήταν αρκετές για να γίνουμε φίλοι με τον Αχμέντ, το μοναχικό Ξεναγό μας εδώ, αλλά και για να παίξουμε στους αμμολόφους με τα Land Rover. Δύο μέρες που θα μπορούσαν να είναι μία βδομάδα, αν παίρναμε απόφραση να πάμε ακόμα πιο βαθιά στη Σαχάρα, στο Ουαντάν και στην Τιτζικτζά. Όμως, ως μην είμαστε πλεονέκτες, με τέτοιο ρυθμό δε θα βγούμε ποτέ από την Αφρική. Χαλαρά, περπατήσαμε στο χωριό, ήπιαμε βαρύ μαυριτανικό τσάι (ολόκληρη ιεροτελεστία το σερβίρισμά του), μας γνώρισαν όλοι στο χωριό, είδαμε τα χειρόγραφα του Ισλάμ από το 12ο αιώνα (κύμα όλα!) και μάθαμε ότι τότε η χώρα αυτή λεγόταν Τσιγκέτι (το όνομα Μαυριτανία είναι γαλλική επινόηση). Από εδώ ξεκινούσαν καραβάνια με χιλιάδες καμήλες φορτωμένες αλάτι, με προορισμό το σημερινό Μαρόκο, το Νίγηρα ή την Αλγερία, όπου το αντάλασσαν με υφάσματα. Σήμερα, το Τσιγκέτι προσπαθεί να αναβιώσει ύστερα από αιώνες παρακμής, βασιζόμενο στον τουρισμό. Θυμηθείτε με, θα χαλάσει έτσι. Μόλις που προλαβαίνετε να το ζήσετε αφτιασίδωτο, αυθεντικό, αφού μέχρι και αεροδιάδρομο έχουν φτιάξει λίγο πιο έξω. Δε χρειάζεται, μάλιστα, να ξεσκονίσετε τη μισή Σαχάρα, για να το βρείτε, όπως εμείς. Αρκεί μια πτήση από το Παρίσι προς το Άταρ. Τα υπόλοιπα θα τα βρείτε εκεί, όπως κι εμείς. Και -πιστέψτε με- το μυαλό μας είναι ακόμη εκεί, παρ' ό,τι ήδη έχουμε περάσει από την έρημο στη Σαχέλ (ξηρή σαβάνα) της Σενεγάλης και μένουμε να τη γυρίσουμε και τούτη την υπέροχη χώρα. Στ' αλήθεια, ονειρευόμαστε Τσιγκέτι ακόμη, αν και στη συνέχεια μάς περιμένει το Μάλι, η Μπουρκίνα Φάσο, ο Νίγηρας και το Καμερούν, που θα είναι η γειτονιά μας για τον επόμενο μήνα... Α. Τ.

19/05/2007
Φεζ (με τρένο)

Χαμένοι στο λαβύρινθο της Μεδίνας, Ψακραίμια, σπρώχνοντας 50 ντιρχάμ για έναν οδηγό...

21/05/2007
Ραμπάτ (3.828 χλμ.)

Το Discovery ετοιμοπόλεμο. Επανεκκίνηση με συνοπλία του Μόρι Καντέ.

22/05/2007
Μεγκές (4.127 χλμ.)

Εδώ έφτασαν οι Ραμπαίσι, εδώ ιδρύθηκε το Ma

23/05/2007
Μινιάτ (4.384 χλμ.)

Στο Μέσο Άτλαντα παρακολούθησαμε τον τελικό του Champions League...

24/05/2007
Ντανές (4.774 χλμ.)

Χωριά Βερβέρων νομάδων μέσα στο φαράγγι και να το πρώτο μας off road!

25/05/2007
Μερζούγκα (5.046 χλμ.)

Η καλύτερη εισαγωγή στη Σαχάρα, οπλά κάπως τουριστική για εμάς...

26/05/2007
Τοφρασούτ (5.233 χλμ.)

Οδηγούμε εκτός δρόμου και το GPS μός δείχνει μέσα στην Αλγερία!

27/05/2007
Ερχαμίντ (5.444 χλμ.)

Γνωριμία με απίθανους τύπους της φυλής Σαχράουι.

28/05/2007
Οουαζαζάτ (5.695 χλμ.)

Αξέκαστο δεινό στο ελληνικό εστιατόριο Chez Dimitri και επίσκεψη στο κοηλυο-νισιά στούντιο Atlas.

29-30/05/2007
Μορακές (5.910 χλμ.)

Από την τρέλα της πάταρας Τζαμά εϊ Φνα στη θαλάσση του ριάντ Bel Baraka.

31/05/2007
Ταν Ταν (6.590 χλμ.)

Μετά το φρέσκο φαράκι στην Εσοούρα, είσοδος στην έρημο - και αμφισβητούμενη - δυτική Σαχάρα.

01/06/2007
Ντάκλα (7.430 χλμ.)

Ένα σύγχρονο μπιάνι στη μέση του ουαθένα... με 8 εκατ. μαροκινές νάρκες τριγύρω.

02-04/06/2007
Νουαντιμπού (7.935 χλμ.)

Μαυριτανία, μπλόκο φάρις κι ένας Έλληνας φίλος που ζει μόνος εδώ...

05/06/2007
Έρημος (8.133 χλμ.)

Παρέα με το Defender του Κριστόφ, 540 χλμ. off road δίπλα στη γραμμή του μεγαλύτερου τρένου του κόσμου.

06/06/2007
Σουμ (8.463 χλμ.)

Έπειτα από 350 χλμ. όμοιο, ξανά ύπνος πολλών αστέρων...

07-08/06/2007
Τσιγκέτι (8.672 χλμ.)

Μια όαση μέσα στους αμμολόφους, η πιο παλιά πόλη της Μαυριτανίας.

09-11/06/2007
Νουακασότ (9.236 χλμ.)

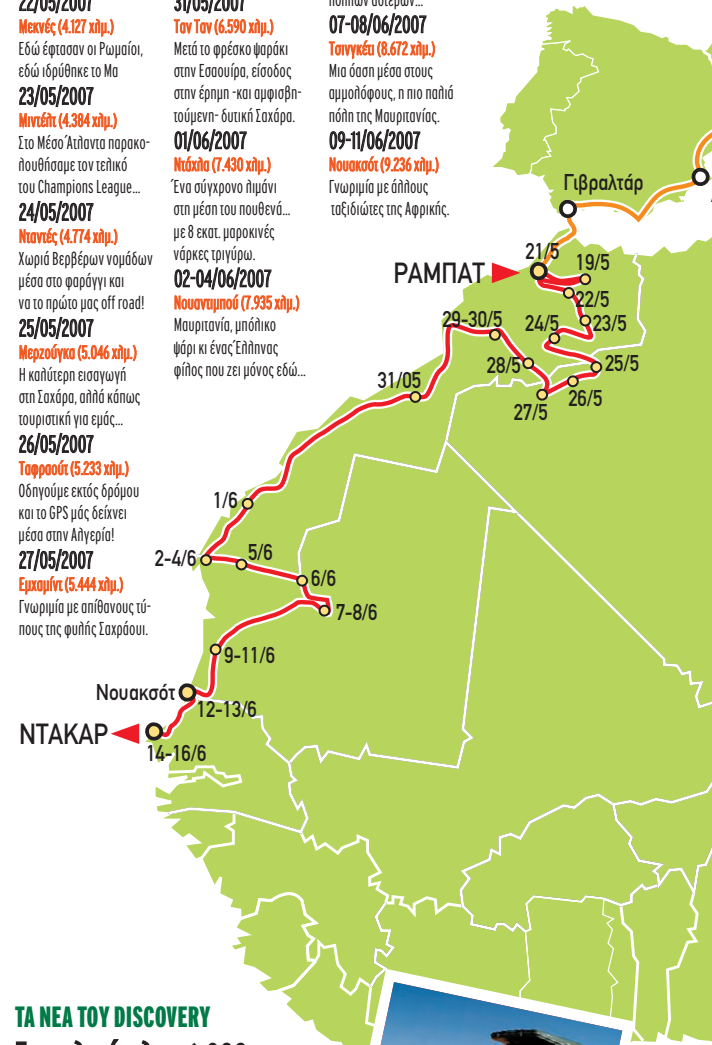
Γνωριμία με άλλους ταξιδιώτες της Αφρικής.

12-13/06/2007
Σεν Λουί (9.600 χλμ.)

Κάμπινγκ στον Ατλαντικό και αμέριτες πιράγκες φαρδών τριγύρω.

14-15/06/2007
Ντακάρ (9.850 χλμ.)

Ώρα για αλληγή παιδιών στο Discovery. Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος...

TA NEA TOY DISCOVERY
Συνοδικά χλμ.: 6.032
Λίτρα ντίζελ: 798
Λίτρα/100 χλμ.: 13,2

Επισκευές: Αλληγή παιδιών και φίπτρο παιδιού (Ντακάρ) και καθαρισμός φίπτρο αέρα (Νουακασότ) και φίπτρο πετρελίου (Ντακάρ).
Πορτοπρήσεις: Ο συμπλέκτης είχε ασταθή αίσθηση μετά την επισκευή, αλλά έστρωσε στη συνέχεια. Εκτός δρόμου οι αναρτήσεις επέδειξαν μεγάλη ενδοτικότητα και δεν κουράστηκαν ποτέ. Τα πίσω αμορτισέρ της Jam Sport θα μπορούσαν, όμως, να είναι πιο σκληρά. Κανένα πρόβλημα με την ποιότητα του ντίζελ (πάντα Total) μέχρι στιγμής.

FAQ Κόστος βίζας για Μαυριτανία: 250 ντιρχάμ στην Κοζαμπιλάνκο Μία νύχτα με καμήλες στην έρημο: 500 ντιρχάμ το άτομο Κόστος ντίζελ στη δυτική Σαχάρα: 6,2 ντιρχάμ (0,6 ευρώ) το Gasoil350, 4,2 ντιρχάμ το απλό πετρέλαιο Ασφάλεια αυτοκινήτου στη Μαυριτανία: 20 ευρώ/μήνα Ασφάλεια αυτοκινήτου στις χώρες της δυτικής Αφρικής: 30 ευρώ/μήνα Πού τ' βρίσκεις: Σε όλη τη χώρα! Το χαρτί στα σύνορα Μαυριτανίας-Σενεγάλης: 10 ευρώ στον τελών... συν 10 στον αστυνομικό Πού βρέθηκαν τόσες Mercedes στη Μαυριτανία: Κλεμμένες είναι οι περισσότερες! Πόσο κοστίζει μια κάρτα κινητού: 50 ντιρχάμ στο Μαρόκο (5 ευρώ), 3.500 ουγκιγιές στη Μαυριτανία και 4.000 CFA στη Σενεγάλη Ισοτιμίες: 1 ευρώ=11 ντιρχάμ=340 ουγκιγιές=650 CFA

“ Δε θέλεις να αφήσεις την έρημο, όταν κολλήσει για τα καλά η άμμος στο ιδρωμένο δέρμα σου. ”